

tidsskrift for digte og kortprosa

Slagtryk

marts 2014



Slagtryk - Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 2 - 2014

*Ansvarshavende redaktion*

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen, Joachim Lykke Andersen og Eva Obelitz Rode.

*Kontakt*

sendind@slagtryk.dk

*Forfattere*

Viggo Bjerring, Ditte Holm Bro, Mogens Bynkou Nielsen, Levi Ekberg, Cecilie Lolk Hjort, Rune Kjær Rasmussen, Noa Kjærsgaard Hansen, Philip Martinussen og Joachim Aa. Sørensen.

*Udgiver*

Kronstork

*ISSN*

1904-8165

*Forside*

Mark Tholander

*Opsætning*

Erik Scherz Andersen

*Copyright*

Forfattere & Slagtryk

*Først publiceret:*

<http://www.slagtryk.dk/category/14-03/>

# Cecilie Lolk Hjort

## Joakim von And

Fordi Joakim von And's største glæde er at tjene penge, får han al sin lykke gratis. Hver mønt, han får i bytte for sit ansigts sved, er en medalje og en tilføjelse til familiealbummet. Hvad kunne han købe, der ville bringe større glæde end den unikke metalgenstand, der som en nøgle i hukommelsens lås får mindet til at strømme frem som en historie fortalt ved hjertets uudslukkelige bål? Således er den legendariske gnier både verdens mest og mindst materialistiske and: På samme tid uinteressert i de ydre glæder, verden kan tilbyde – og patologisk forhippet på at give hvert eneste minde en fysisk form, som ville de forsvinde, hvis han ikke kunne holde dem i sine hænder. Og måske har han ret. Hvor mange af vores præstationer er ikke forsvundet i forglemmelsens og selvkritikkens tåger? Måske er materialisme ikke så meget en dyrkelse af overfladen, som det er en mnemoteknik til at fastholde det, der flager allerlængst inde i vores ugribelige sjæl.

## Sortstrubet alfesmutte

Den sortstrubede alfesmuttes unger får kun mad, hvis de kender kodeordet. Fra det øjeblik den lægger sine æg, synger fuglen jævnligt en kort melodi, som ungerne i deres løsrevne livmødre lærer at forbinde med hendes varme. Når de udklækkes, synger de den samme sang tilbage til hende og belønnes med ømhed og næring. Men i alfesmuttens vugge ligger til tider også et gøgeæg. Fordi det plantes i reden relativt sent, når gøgeungen ikke at lære melodien, og derfor kan den ikke nynne med på familiens slagsang. En gøg vokser sig altid meget større end sin værtsfamilie og vipper tidligt sine adoptivøskende ud over redens kant for at tiltuske sig al maden selv. Derfor er alfesmuttens løsning på problemet ikke kun genial, men også helt igennem rimelig. Alligevel kan vi ikke undlade at spekulere på, om gøgeungen forstår, at den ikke er en alfesmutte – og om den ved, at den senere i sit liv ville begå søskendemord, hvis den blev madet. Eller om den må ligge og sygne hen i et hjørne af reden uden den fjerneste forståelse af, hvorfor mor kun elsker dem, der pipper på den rigtige måde.

# Mogens Bynkou Nielsen

## Lærke

Lærken er en stærkt overdrevet fugl  
mange mennesker tror at den er større end en høg  
men lærken er en lille tungsindig fugl  
der troligt lunter i hælene på harven

lærkesang er en skrøne  
opstået ved et velkendt atmosfærisk fænomen  
når solstråler gnider en skykant

## Stork

Storken er en glubsk rovfugl  
man skal ikke lade småbørn sove ude  
den kan let hapse et barn med ble og det hele  
det viser mange fotografier

storken kan på sine lange ben skræve over høje hegn  
og løbe sit bytte op i institutioner

storken er en danskerdræber

# Ugle

Uglen er den dummeste fugl vi har  
den kan ikke se at det bliver mørkt

og når den endelig finder ud af at tude  
gentager den lidt efter sin tuden  
i en forskrækket udgave  
fordi den tror at den første tuden  
kom fra en rival

# Rune Kjær Rasmussen

## Uldvarpen

Et af de helt specielle dyr er uldvarpen. Hun graver lange gange i fårenes uld. Når der er gravet hele vejen igennem, og uldvarpen møder den sidste blindgyde af manglende uld, må hun vente, indtil et andet får kommer forbi. Enkelte får lever så isoleret på grund af en særlig enspændernatur, så det kan vare dage, ja uger, inden springet kan ske, men de fleste får lever i samlet flok, så det er næsten altid muligt at tage springet kort tid efter. En uldvarp der springer er et af de mest bemærkelsesværdige syn i dyrenes verdenshistorie. Grabberne bevæger sig hurtigere i dette øjeblik end på noget andet tidspunkt i løbet af uldvarpens forholdsvis lange liv. Det er en febrilsk manøvre slet ikke ulig måden en nyligt forladt ekskæreste prøver på at vinke den endnu elskede tilbage fra en plads på den anden side af gaden.



## Søstjernen, uspecificeret art

Søstjernen har hverken hoved eller hjerte. For at forstå det skal man glemme sit hoved og sit hjerte. Det kan være yderst svært at glemme den slags. Det synes mildest talt at være uoverkommeligt. Men det skal ikke forhindre en i at gøre forsøget. Hvis ikke forsøget gøres, så slipper underlaget ikke fri. Og underlaget, der kan være af det mest standhaftige stof, trænger virkelig til at blive sluppet og luftet. Ofte endda. Søstjernen bærer sin ensomhed helt uanfægtet. Det gør de fleste arter faktisk. Men specielt synes det, som om arter der lever på havbunde er ekstra ferme til at lade det gå upåagtet hen, at de er ensomme ligesom alle andre. Ensom eller alene, det skal ikke skille noget ad at lade de to være synonyme, for de er jo synonyme om end det ene ofte tillægges mere styrke på den destruktive måde end det andet.

## Skovbiblioteket

Jeg vil gå på biblioteket og i skoven i dag. Jeg vil læse om skoven på biblioteket. Og læse om biblioteket i skoven. Jeg vil læse om et skovbibliotek i bladene. Og kigge på bladene der falder fra bibliotekerne. Jeg vil fare vild i et bibliotek i skoven og læse om at fare vild i en skov, der pludselig vokser frem fra kælderen i biblioteket gennem alle etager. Jeg vil klatre i træerne i bøgerne og betragte mig selv som et bogmærke. Jeg vil være biblioteket i skoven, der mærker hvordan alle mulige slags blade falder indeni mig. Jeg vil gå på musikbiblioteket som en node for at aflevere en gammel bog, der udelukkende er lavet af musik. Jeg vil blot have lov til at forny mit lånerkort og lades være, mens jeg bestemmer, hvordan jeg vil gøre det.

# Philip Martinussen

## Kilo

Hun er billig chokolade fra Tyskland, de ti kilo mig. Jeg læser med hendes vægt. Hun sidder på hofterne, støder mod sidespejlene i de buende gader. Min maves B er hendes fest, hendes hårs Risperidon. Jeg støder, støder, støder.

Hun er mine ti kilo, fra Oktober til November, gule klumper gemmer skæg. Ti kilo, ti kilo! Hun er min mors is, min fars bøf. Far. "Du var fuldskæg på min arm".

De kører. Som kørerne i Sønderjylland. Fedtet, hår. "Hvordan har du det med det?".

Mine kroge i hendes stød.

## Dem

Mit barndomshjem er et tidligere høløft. Det var dér, byens unge udforskede hinanden. De har sikkert svedt, mens de gik igennem hinandens porte. På en kold dag kan man se deres våde pletter.

Det er dem, der skal åbne mig, når jeg en dag skal obduceres. De vil ikke finde det, de troede groede inde i mig, i mine lunger, men i de breve der er gemt i armenes tomme rum.

## Knold

Da hun hang fra loftet, undrede det mig, at hun havde sit hår i en knold. Hun lignede en frø, med sin åbne mund og noget af halsen hængende ned over hagen. Hun havde sat håret praktisk op. For min skyld. Hun vidste ikke, hvem jeg var, alligevel havde hun tænkt på mig, personen i den anden ende.

De færreste har vasket sig, når de kommer. Det er underligt, fordi de fleste kommer inden, de skal på arbejde. Det er som om, at de ved, at de skal et 'beskidt' sted hen. Jeg har hørt, at de vasker sig bagefter, på arbejdet.

Hun havde vasket sig og lugtede ikke af dynebetræk som de andre, men af creme og shampoo. Selvom der stod, at hun var født i 50'erne, var hendes hud næsten uden leverpletter. Og selvom hun tydeligvis var overvægtig, havde hun kun få strækmærker.

Det er svært at få dates. På forhånd ved de, hvad jeg laver. Det er som om, at de kan se det, allerede inden jeg spørger dem.

Operationen tager ikke lang tid. Vi har et rør, vi stikker op. Det er det. Resten kører automatisk. Det er ligesom dengang med malkemaskinerne, bare anderledes. De har smurt stedet ind inden. Jeg har hørt, at de fleste gør det, som noget af det første, efter de er stået op.

Hun havde smurt det mere ind, end de andre plejer at gøre det. Jeg stak ikke røret op med det samme. Jeg gjorde som om, det ikke virkede. De andre hang allerede klar, og køen blev større. Hendes hud var gylden og knolden stadig en smule våd.

Sammen med posen med hendes hæmorider lagde jeg mit nummer.

# Ditte Holm Bro

## Camping

skoven asfalten tager os gennem det forbrændte baglår i dalen får fårene mig til at tænke på tabte popcorn på et biografgulv penetrerede ankler det er myggens misbrug jeg honorerer og udstiller i forruden

tidevandstabellen på tanken koster 8 dollars så har man ligesom styr på det vandets kommen og gåen månen fylder hele sidespejlet nu om lidt går alt i stykker er en tanke

-

man ankommer til et sted hvor mørket er tematisk

føddernes front-view på dashboardet de døde pelse en imaginær flok

jeg forestiller mig kollektivt selvmord at dyrene entrerede kørebanen i en samtidig ofring en protest der var politisk tænkt

hvor indvoldene lyser

langt de fleste pelse er skadedyrspelse sådan har vi fastlagt dyrenes moral medlidenhedshorizonten starter ved pindsvinet et stik i hjertet i bilen hver gang pigge-dragten passeres pindsvinets fjollede lille selvforsvar hilser det kristne i os

highway 1 i sydlig retning en grågul stribe der løber gennem et ellers udmærket landskab i vejkanterne de jævnlige skilte billeder af bedemænd og kister manillakort bundet om nøgne tæer drive safely altså skræmmekampagnens sjofelheder sætter sig som endnu et bid på mine ankler der må være grænser er en tanke det etiske sætter selv når det handler om at forebygge død

men indvoldene blomstrer som en skrift

-

man ankommer til et sted hvor ozonlaget er i stykker

solen rammer nøglebenet som en stening fregner er små skjolde i  
ansigtets krig

algegrønne øjne i bakspejlet noget bjergene fortier det arrogante i kravet  
om at blive bestaget og så det velhavende look træerne giver

fårene som sagt ligner popkorn de nyklippede kz-fanger det poppede og  
det afpillede relation marken beværter

hele pegningen i retning af det skønne den der forhøjning den lille løjerlighed  
landskabet bærer med sig en tilstand af belejring ansigtet er nemt at gøre  
grotesk med et par hænder

på tredjedagen sænket efterhånden bare et ønske om at sige hej-hej-fugle-ven  
og lade samtalen landskabet være smurt

efterhånden bare et ønske om at amputere det yderste lag hud  
virkelig white trash at blive så forbrændt alting forværres det siddende  
det venlige i almindelighed grundet en formidabel rødhed en ny inddeling af  
min balde solens overraskende evne til at være lineær

-

natten gør ingenting

nemmere søvnen ligger ubeskyttet hen i en bil nej søvnen indfinder sig  
ikke jeg har tænkt omhyggeligt på får ser du en del på fuglenes fangst solens  
omstændighed på min hud jeg har tænkt på det pattedyrsagtige i at kæmpe sig  
ud af bilen 2:52 for at tisse i det hele taget det klodsede i camping på hug  
under orion en stribe tis rammer inderlåret som den linje der forbinder  
stjernerne

at falde i søvn med pandelampe på er en grovkornet tanke lige inden jeg falder  
i søvn

med pandelampe på

dyrene næste morgen vil ind i bilen jeg spytter efter en fugl fuglen forstår  
godt spyttets gestus og forsvinder ligesom ud af mit åsyn bjergenes  
liderlighed en uredt dyne efter sex åh altså åsyn dit kummerlige repertoire

og hver morgen står vi op og ryster  
lidt metalstøv af dynen osv.

# Viggo Bjerring

## Peberfrugten

Efter at have tilbragt to år i sorg tilbragte jeg nu tre år i en peberfrugt. Allerede mens jeg skar et låg omkring stilken, kravlede ned i frugten og trak taget på plads over mig, begyndte følelserne at skrumpe ind. Jeg havde stillet peberen på stranden, et øde sted på Falsters østkyst, og hver morgen stod sollyset gennem frugtvæggen på en ubegribeligt smuk måde. Her var rødt, varmt og trygt. Kernerne hang som en lysekrone over mig, og jeg blev stadig mere tilfreds med livet.



## Atletik

I antikken var arbejde noget underlødigt, ikke noget for mennesker. Slaven gik og slavede, mens Aristoteles betragtede og definerede ham som et værktøj, der kunne tale. Atletik var derimod noget for mennesker, det vil sige mænd, det vil sige nøgne mænd. I dag skal man derimod have tøj på, og reglerne for et enkelt spring fylder over hundrede sider. Atleten må ikke lave en saltomortale under udførelsen af længdespringet. Det står der i de olympiske atletikregler. Eller en vejrmølle i forbindelse med et spydkast, det står der også. Kast, løb og spring. Det er nemt at se for sig, hvordan disciplinerne nedstammer fra antikkens krigsførelse. Og så alligevel ikke. Prøv selv at sætte dig i en lænestol – med en kop kaffe i den ene hånd og en rugbrødsostemad i den anden – mens du i tankerne udfører et trespring på toppen af en antik bymur. Gennem fjendens arabesk af pile og spyd.

# Noa Kjærsgaard Hansen

Det er mig der står derovre  
har lige bøjet mig ned  
og set på gruset.

Jeg går mod min lejlighed  
forholder mig til hvert skridt som en flygtning  
jeg hører ikke hjemme her  
lige nu  
i dag  
i morgen  
er det sikkert anderledes.

Kan huske at jeg engang sagde til en ven  
efter at vi havde præsteret noget  
der kan kategoriseres som stort:

‘vi er ikke så unikke når det kommer til stykket  
vi er to helt mudrede sten  
skinnende for en enkelt dag  
fordi det har regnet’

Jeg sagde det til ham meget lavt  
næsten lydløst  
næsten ikke.

Hans øre  
helt rødt af frosten  
der næsten ikke er der.

Vejen helt våd  
af smeltet sne.

Jeg kigger på de steder hvor asfalten starter.

\*\*\*

# Levi Ekberg

du skriver i brevet

at du kan se

fuglen der bor

i birken

jeg husker dengang

jeg åbnede dit

pigesind

i et sprog

det blødte

og klistrede

som harpiksen

der løber ned af

træets fod

jeg drømmer om

at bo i dit navn

og skrive digte

som fagleæg, der falder fra reden

Jeg ser dig  
når jeg om efteråret går ud  
til træerne der står  
skrabet ned til skeletter  
og ind mod City  
hvor bilerne kører  
tusinde af farver  
ind bag blikket  
når morgentimerne kommer  
dryssende og bartenderen  
hænger over disken  
som en violblå dug  
der har hængt der for længe  
jeg er på vej hjem  
og gaderne er sammenkrøllet  
sølvpapir og jeg ser dig

# Joachim Aa. Sørensen

du har taget meter  
du løber  
alt for hurtigt til at  
jeg kan fange dig  
og tørre mit kys af  
i dit tøj og hoved

orange godt nok  
stille eftermiddag  
kæmpe bukser med huller  
dit smil i afløbet  
er afsmittet helt  
når det hele er dejligere  
de løb efter hinanden  
og månen var en ting  
man aldrig fik samlet  
det er det der ligger  
under sengen  
samler mørket i stedet og puster  
som en robot til dit hår

# Indholdsfortegnelse

Forside af Mark Tholander

Cecilie Lolk Hjort	Joakim von And	s. 3
	Sortstrubet alfesmutte	s. 4
Mogens Bynkou Nielsen	Lærke	s. 5
	Stork	s. 6
	fugl	s. 7
Rune Kjær Rasmussen	Uldvarpen	s. 8
	Søstjernen, uspecificeret art	s. 9
	Skovbiblioteket	s. 10
Philip Martinussen	Kilo	s. 11
	Dem	s. 12
	Knold	s. 13
Ditte Holm Bro	Camping	s. 14
Viggo Bjerring	Peberfrugten	s. 16
	Atletik	s. 17
Noa Kjærsgaard Hansen	Det er mig der står der ovre	s. 18
Levi Ekberg	du skriver i brevet	s. 19
	jeg ser dig	s. 20
Joachim Aa. Sørensen	du har taget meter	s. 21
	orange godt nok	s. 22